

Introit: **Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho divech, honoste se jeho svatým jménem, ať se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. Připomínejte divy, jež vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst.**

Píseň 692

Modlitba

(Žalm 105,1-5)

Čtení: Kazatel 11 kap.

Píseň 312

Text kázání: **„Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“(Lukáš 6,38)**

Milí přátelé, bratři a sestry,

dovolte mi, abych se s vámi na začátku podělil o vtip, který mne nedávno pobavil a taky inspiroval k tomuto kázání:

Malé městečko v Izraeli. Návštěvník sedne k baru a říká: "Teď jsem mluvil s rabínem. Je nějaký zmatený." Barman: "To od toho zázraku." "Jakého zázraku?" "Minulý týden sem přijel do hotýlku bohatý muž. Požádal o pokoj, položil na pult stoeurovou bankovku, jako zálohu, a šel si pokoj prohlídnout. Hoteliér vzal bankovku, aby jí zaplatil řezníkovi dluh. Řezník ji vzal a zaplatil chovateli jehňat svůj dluh. Ten ji vzal a zaplatil dluh výrobci krmiv. Toho hned odchytila místní prostitutka, a tak jí zaplatil, co jí už měsíc dlužil. Ta šla do hotelu, okouknout toho boháče. Jenže hoteliérovi dlužila za pokoj a tak mu musela tu stovku zaplatit. V tom se muž vrátil z pokoje, a že pokoj není dost dobrý. A tak si vzal zpátky tu stovku a odjel. Nikdo nevydělal ani cent, muž o nic nepřišel, a městečko je bez dluhů. Náš rabín ten zázrak dodnes nechápe."

Je to jistě velmi zajímavý námět, jak vyrovnat dluhy, jak narovnat vztahy, jak dát vše do pořádku. Takový ekonomický zázrak. A ačkoliv ten bohatý muž nikomu nic vlastně nedal a o nic nepřišel, tak svou zálohou pomohl vyrovnat dluhy všem ostatním. A můžeme o tom přemýšlet, jak chceme, když ale člověk začne vyrovnávat to, co sám dluží druhým, společnosti, anebo Bohu, pak se začnou dít zázraky. Někdy možná sedíme se založenýma rukama a čekáme, kdy Bůh ten zázrak udělá, ale k těm zázrakům povolává Bůh vlastně nás. Když teď pominu toho boháče, ale začnu od toho hoteliéra. Co dostal, to dal. A pak i ti další. Nenechali si nic pro sebe. Tady se naplnilo ono Ježíšovo: **Dávejte a bude vám dáno.** A taky **zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.** A co že jsme dostali? V Pánu Ježíši jsme dostali odpuštění, ospravedlnění a milost. A to vše máme pak dávat dál.

Ale teď ještě k tomu boháči. Ten příběh je tak trochu podobenství. I když s velmi popuštěnou fantazií. Ale přece. Můžeme v tom boháči vidět Pána Ježíše? Ten boháč stoeurovou bankovku dal a po uplynutí nějaké doby si ji zase vzal. A mezitím se vše v městečku srovnalo. Pán Ježíš v Janově evangeliu 10, 17-18 říká: **„Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, abych jej opět přijal. Nikdo mi ho nebere, ale já jej dávám sám od sebe. Mám moc svůj život dát a mám moc jej opět přijmout. Takový příkaz jsem přijal od svého Otce.“** Pán Ježíš přišel do tohoto světa, aby dal sám sebe, svůj život, za nás. Dát k dispozici celý svůj život je jistě víc, než dát sto euro. Tím, že Pán Ježíš ale obětoval svůj život, tak díky tomu narovnal naše dluhy vůči Bohu. Avšak aby se naplnil tento zázrak na zemi i mezi druhými okolo nás, aby fungoval podobný zázrak jako v tom příběhu, tak pro mne a pro tebe nestačí jen brát, ale je třeba také dávat.

Jinými slovy, díky Pánu Ježíši Kristu jsi od Boha přijal věčný život. Avšak u tebe se to nemá zastavit! Je potřeba, abys to dával dál. Kdyby v tom vtipném příběhu byl např. ten řezník skoupý, a od hoteliéra by vzal, co mu hoteliér dlužil, ale sám by svůj dluh už nezaplatil tomu dalšímu, tak se žádný zázrak nestane a rabín by se neměl čemu divit ☺. **A tak se i dnes nedějí zázraky tam, kde lidé myslí jen na sebe. A nedějí se zázraky ani tam, kde si lidé tu dobrou zprávu o věčném životě v Kristu nechávají pro sebe.** Jinými slovy by si každý křesťan měl uvědomovat, co je vůle Boží. **Jestliže ti bylo v Kristu odpuštěno, pak bys měl i ty odpouštět druhým. Jestliže jsi Bohem milován, i ty bys měl milovat. Jestliže se druzí za tebe modlí, i ty by ses měl modlit za ně i za další. Jestliže ti Bůh žehná (přeje dobré), ty bys měl žehnat (přát dobré) i svým nepřátelům. A jestliže ti v Kristu bylo dáno, pak bys měl dávat i ty dál.** A není to „jen“ o penězích. Pán nás volá k tomu, abychom se stali služebníky evangelia pokoje. Abychom byli Božími posly zde na zemi. Abychom se taky nebáli na sebe brát břemena služby. Mnohem dražší komodita, než vše vyrovnávat penězi, je náš čas. A v dnešní době lidé nemají na nic čas. Rodiče nemají čas se věnovat dětem a tak je zahrnou dary pro zábavu, aby byl od nich klid. Kdysi lidé pracovali těžce a bez dnešních technologií, ženy doma praly ručně, děti musely mnohem více pomáhat. Dnes máme v domácnostech mnohé automatizováno, co nám ušetří čas, ale přesto čas

nemáme. Kam se tedy ztrácí? Kdysi se nejezdilo auty, cesta do města trvala mnohem déle, dnes jsme tam za pár minut, ale přesto z mnohých úst dnes zní. **Nemám čas.** Chcete s něčím pomoci? **Nemám čas.** Mám stát dlouhodobě v nějaké službě? **Na to opravdu nemám čas.** Bible nám ale říká něco jiného. My máme čas. Každý z nás má zde na zemi vyměřený čas. Je ale jen na nás, jak ten čas využíváme. Je to totiž o našich prioritách. Chceme více pro sebe, pro své pohodlí, pro svou zábavu, anebo nám záleží na druhých, aby také došli spásy? Chceme sloužit sobě, mamonu, anebo Bohu, potažmo společnosti? A pokud tedy sloužíme Bohu, jak vyznáváme, v čem spočívá vlastně naše služba? Kolik času věnujeme modlitbě, nebo péči o druhé? Kolik času věnujeme svým dětem a potřebným? Kolik jsme ochotni posloužit tam, kde je třeba?

Často naší lidskou výmluvou také bývá, že nenastal čas příhodný. K tomu jsme ale četli z knihy Kazatel velmi příhodná slova: **Kdo příliš dá na vítr, nebude sít, kdo hledí na mraky, nebude sklízet.** Je to názorný příklad ze zemědělství. Ale týká se to vlastně celého života a také toho, jestli rozséváme evangelium. Pokud nám na tom nezáleží, anebo pokud naříkáme na to, jak je dnes doba temná (zamračená), a že lidé nechtějí slyšet o Bohu, tak raději tedy nebudeme zasévat a nebudeme se modlit, tak co budeme potom sklízet? A jak je možné, že jsou společenství, kde to žije a pak ta, kde to umírá? Těch faktorů je samozřejmě mnoho a není na místě to soudit, ale platí prostě to, že když nezaséváš evangelium, pak se zázrak nestane. A tak nechme se povzbudit a motivovat dalším slovem krále Šalomouna: **Rozsévej své símě zrána, nedopřej svým rukám klidu do večera, neboť nevíš, zda se zdaří to či ono, či zda obojí je stejně dobré.**

A nahlédněme, bratři a sestry, ještě do jednoho moudra Starého zákona. Tam bylo nařízení, že lidé měli ze všeho dávat desátky. Z úrody, ze svého zisku. Nový zákon nám v tom dává svobodu, neboť je psáno, že **radostného dárce miluje Bůh a ať každý dává podle toho, jak se rozhodl.** Přesto se mnozí křesťané rozhodli dávat desátky ze svých příjmů, protože se tak svobodně rozhodli. A co zakoušejí? Kristovo zaslíbení, že **když dáš, tak ti bude dáno.** A jak říká Pán, **On dává míru natlačenou, natřesenou, vrchovatou.** Dovedete si to představit? Dovedete si představit třeba takový měšec, do kterého Pán nenasype jen tak trochu, ale až po okraj? Vrchovatě, a ještě ten měšec natrese, aby se tam ty mince srovnaly, a aby jich tam vlezlo ještě víc, tak je tam doslova natlačí? A abychom nemluvili o penězích, ale o té mnohem dražší komoditě, tedy času, víte kolik času je desátek z jednoho dne pro Hospodina? **2,4 hodiny denně!** Jistě i v tom nám Bůh dává svobodu, kolik času dáme Bohu a jakým způsobem. A je třeba říci, že On nás absolutně nenutí, abychom se před Ním ztišili. On ale touží po tom, abychom poznali, jak je dobré, se před Ním, byť jen na malou chvíli, ztišit. Jak už jen při malé chvilce s Bohem pak člověk dostane sílu k tomu, aby znovu mohl jít a dávat dál! Včera když jsme byli s dětmi s náboženstvím na výletě v Horní Lidči, tak bylo docela horko. A když jsme šli kolem moderního katolického kostela, tak na první pohled byl zavřený. Ale vzal jsem za kliku a dveře se otevřely. A my mohli vejít. A zůstat tam v tichu a ve stínu. A pomodlili jsme se tam. A všem bylo dobře. Nádherně jsme se osvěžili a odpočinuli v našem putování. Na malou chvilku a to stačilo. Prostě platí to zaslíbení, že když Bohu dáš svůj čas, pak On ti dá požehnání **vrchovatou míru, natlačenou natřesenou.** A pak je vše jiné. Radostné a osvěžující. A dokonce jsme pak stihli i autobus, i když jsme ho museli dobíhat. Ale Pán nám dopřál to stihnout. Možná proto, že jsme se ztišili. Ztišit se znamená no stres. Uklidnění.

A když apoštol Pavel říká, **využijte čas vám svěřený,** pak už jen taková chvíle při modlitbě může pomoci vnímat, že máme dobrý čas a že ho máme dostatek. Můžeme čerpat pokoj od Pána a ne neklid z toho, že mi čas utíká mezi prsty. A právě tento načerpaný pokoj od Pána působí radost a to je ten dobrý čas. A najednou zjistíme, že v tomto pokoji pak máme sílu mít čas pro ty druhé, že najednou máme pokoj a radost, který můžeme dávat dál. Ne stoeurovou bankovku, ale čas, který můžeme věnovat svým nejbližším a taky potřebným. To je mnohem víc. Ne čas jsou peníze. Čas je mnohem víc.

A tak, bratři a sestry, to zaslíbení Pána Ježíše je pozváním k tomu, abychom byli iniciátoři toho, aby se na zemi děly Boží zázraky. A jestliže budeme sami čerpat míru vrchovatou, a pak ji sami dále dávat, pak nám Bůh takovou znovu naměří a dá. Vždyť On přece říká: **Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.** A tak nám přeji, abychom z celého srdce **pouštěli svůj chléb po vodě,** a to bez nároku jestli se vrátí. Protože jak říká Kazatel, **po mnoha dnech se s ním shledáš.** Dávej svůj život Bohu a On ti ho bude vracet zpět s požehnáním a budou se dít zázraky. Amen. Modlitba píseň 749
Večeře Páně

Slovo poslání: 2. Korinským 9, 6-11

Požehnání: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem. Amen. Píseň 755